

Aktiv Pensjonstid

Nr. 4 - 4. kvartal 2002 - 13. årgang

Nytt styre

Første rekke: Edith Nordvåg, Kari Lisle, Maria Molvik. Annen rekke:

Kåre Kaspersen, Johan Elisenberg, Øivind Gjertsen. Tredje rekke:

Jakob Rask Arnesen, Gunnar Myrmo, Rolf Kvinge. Se artikkelen side 3

Av og til hører jeg det sies om eldre mennesker at de ikke lever i nåtiden. Enten bruker de tiden til å mimre over det de opplevde for tretti eller femti år siden, eller så tenker de mest på evigheten som ligger foran dem! Det er vel noe riktig i denne påstanden, men er det så galt det vi gjør?

Det som har vært vårt yrkesliv - vårt livskall - ligger bak oss. Ingen av oss har gått i hverandres sko. Livet har artet seg forskjellig for oss alle. Vi har utviklet vår personlighet gjennom de erfaringer vi har høstet underveis. Jeg håper dere som leser disse linjene kan si at dere har funnet

meningen med livet i tiden som er gått. I dag er vi et produkt av vår fortid på godt og ondt. Vi er preget av våre gleder og våre sorger, våre skuffelser og vår lykke. Vi fant fellesskapet med Gud og med menigheten. Det har gitt oss en nærhet til hverandre som vi ikke ville vært foruten. Vi står sammen i vårt framtidshåp. Det er vel verdt å takke for at vi har fått bli med i den store flokken som er på vei mot det samme land. Er det noe rart at vi snakker om framtiden?

Men om framtidssiktene er lyse og håpet brennende, så kjenner vi vemodet

og sorgen. Noen av våre venner er blitt borte for oss underveis. Hvor er de? Hvordan kan vi nå dem? La oss ikke bruke tiden til å anklage oss selv for det vi ikke gjorde, men som vi i dag føler at vi skulle ha gjort. Som pensjonister har vi muligheten til å være noe for andre, muligheter til å gi våre medvandrere en hånd å holde i, en god venneprat, en invitasjon til et nytt vennskap og fellesskap. La oss bruke våre anledninger til å oppmuntre og glede dem vi møter på vår vei eller omgås jevnlig.

Er du i den situasjon at du glemmer ting du gjerne vil huske? Det får stå sin prøve,

TANKER VED ET ÅRSSKIFTE

Av Johan Elisenberg

men det er EN TING VI IKKE MÅ GLEMME - nemlig det som binder fortiden og framtiden sammen. Vi ber ikke om unnskyldning for å snakke om fortiden. Det var den som staket ut kursen for oss og gav oss HÅPET! Den som nærmer seg målstreken mobiliserer sine siste krefter og tenker ikke på annet enn å komme i mål.

Ved slutten av enda et år minnes vi med takk våre venner som er blitt lagt til hvile gjennom dette året. De levde i håpet. De fikk hvile i det samme håpet. Når de en dag møter sin Frelser i oppstandelsen er håpet blitt til den virkeligheten de trodde

Johan Elisenberg

Kåre Kaspersen

Paul Frivold

Generalforsamling og seniortreff

Norske SDA-arbeideres Pensjonistforening hadde innkalt til en, av flere grunner, noe forsinket generalforsamling i Ulsrud Adventkirke, Oslo, søndag 20. oktober kl. 10. En uvanlig mild og solrik høst hadde fått de fleste til å glemme kalenderens ubønhørlige gang. Av erfaring burde vi nemlig vite at midten av oktober ofte byr på "overraskende" snøkaos i Oslo-området. . . .

Natt til søndag 20. oktober ble Oslo-området slått ut av 12 cm snøkaos. Uventede værguder danderte sommerdekk-kjørende drosjer og privatbiler i alle retninger over hele byen. Våre pensjonister nordfra ble overrasket da de nærmet seg hovedstaden, de sørfra hadde også plutselig fått snø, og noen fikk skiftet

dekk i all hast. Andre torde/ville ikke gi seg i vei i det hele tatt.

Men kl. 10.15 kunne formann Johan Elisenberg ønske et snes + et dusin tidligere arbeids-feller velkommen, og møtet ble erklært lovlig satt med et Pauli ord fra Filipperbrevet. -- Ifølge våre vedtekter skulle det velges styre, og en valgkomite på fem med Tor Lisle som formann ble nedsatt. Etter en lengre drøftelse foreslo komiteen å utvide styret fra syv til ni medlemmer, noe som generalforsamlingen enstemmig vedtok. Disse ble foreslått og enstemmig valgt:

Formann: Kåre Kaspersen
Nestformann: Johan Elisenberg
Sekretær: Jakob Rask Arnesen

Fortsettes neste side

fullt og fast på. Vi som går inn i det nye året lever videre i det samme håpet.

Takk for alt du har betydd for andre i tiden som gikk. Takk for din støtte til Pensjonistforeningen på forskjellig vis. Takk for alle oppmuntringer og forbønn og for givende samvær her og der. Vi ønsker dere alle et godt og velsignet nytt år. Lev i troen! Hold fast ved håpet! Vi er på vei hjem - sammen.

*Vi har et håp som setter oss i brann.
Håpet - at Jesus kommer snart.
Vi har en tro, vi vet at den er sann,
bygd på Hans Ord så rent og klart.
Snart med himlens englehær
Kongers Konge kommer nær.
Fryd deg folk i nord og syd!
Halleluja, syng med fryd!
Vi har et håp som setter oss i brann!
Håpet - at Jesus kommer snart!*

Kasserer: Edith Nordvåg
Redaktør: Øivind Gjertsen
Styremedlemmer: Rolf Kvinge,
Kari Lisle, Maria Molvik,
Gunnar Myrmo
Revisor: Tor Lisle

De fortjener vår takk

Johan Elisenberg takket av som formann for Pensjonistforeningen ved Generalforsamlingen 20. oktober. Han har gjennom mange år vært en bærende kraft i foreningen og sørget for kontinuitet i virksomheten. Ved mange personlige besøk til pensjonister har han sammen med sin hustru gitt sjelesorg til mange. Hans talenter som brobygger har bidratt til å samle de mange som tilhører foreningen. De årlige seniortreffene er blitt en tradisjon bl.a. takket være Johan Elisenberg. Vi takker ham av hjertet og ønsker ham gode år i fremtiden. Hans hustru Irene skal også ha takk for de mange velsmakende måltider hun har laget hver gang vi har hatt møter i forbindelse med styrearbeid eller når vi har pakket Aktiv Pensjonstid for forsendelse til medlemmene. Mer enn 2000 eksemplarer sendes ut fire ganger i året. Johan Elisenberg fortsetter i styret, men nå som nestformann. En annen velkjent veteran, Kåre Kaspersen, skal nå bære formannsansvaret. Vi ønsker den nye formannen hjertelig velkommen.

Paul Frivold takker også av som medlem i styret. Han var en av stifterne av foreningen, var kasserer de første syv årene og har i alle år bidratt med stor innsats. Hver gang bladet skulle sendes ut kom han fra Røyse til Oslo.

Med sin vennlige og lune adferd har han bidratt til å gjøre våre styremøter og sammenkomster til opplevelser for oss

alle. Vi har mye å takke Paul Frivold for. Han er en troens kjempe. Vi takker ham og Randi for helhjertet innsats og har de beste ønsker om Gud fortsatte signing i tiden som ligger foran oss..

Ø. G

Seniortreffet

Kl. 12 kunne vår seniorformann Johan Elisenberg ønske et drøyt 100-tall forventningsfulle 60-90 åringene velkommen til Ulrud-kirkens vakre sal. Alle var kommet vel fram.

Sammenkomsten ble innledet med ekte advent-allsang, og sjelden har visst de kjente og kjære ord og toner om "Hvor deilig det er å møte", "Det enda som bär", "I serve a risen Saviour" og "Tenk når engang jeg med forklaret blick" fått taket til å løfte seg til slike høyder, støttet av Margit Olsens fulltonende akkompagnement.

Misjonær Maria Hauge Molvik styrket oss med en tankevekkende andakt, og foreningens nye formann, pastor Kåre Kaspersen, hilste oss og gav uttrykk for sin ydmyke forventning med oppgaven å lede foreningen videre. Thoralf Sjølyst deklamerte det gripende diktet "Paulus for Agrippa". Lektor Birger Holanger fortalte levende om TVS' tilblivelse fra midten av 1950-årene og oppmuntret oss også til økonomisk å støtte skolens store behov for opprustning i dag, og pastor emeritus Rolf Kvinge berettet om sitt interessante verv i 9 år som medlem av styret i Det Norske Bibelselskap, der bl.a. arbeidet med en ny bibeloversettelse har vært i fokus. -- Det ble også tid til mer allsang. Klokken gikk bare så altfor fort i gode venners lag . . .

Midtveis i dagens program fikk vi i underetasjen servert et velsmakende måltid, tilberedt av gode venner i Sandefjord

Vi er mange og vi er farlige

Av Øivind Gjertsen

For noen måneder siden ble en ny organisasjon for eldre presentert på TV og gjennom pressen. Skuespilleren Rolv Wesenlund og en rekke profilerte, eldre personer frontet den nye foreningen. De sto fram og proklamerte at de ville slåss for eldres vilkår og rettigheter. Vi er mange og vi er farlige, sa de. Reaksjonene uteble ikke. En yrkesklovner og en del andre mente at eldre mennesker i vårt land egentlig hadde flere fordeler enn de burde ha. Siden har saken versert i pressen og på TV. Mange har uttalt seg.

Denne saken er interessant for oss eldre adventister. Holdningene i den "store" verden finner du også i vår "lille" verden. Rent økonomisk har mange adventister det rimelig godt, mens noen lever under

---

og modig kjørt nordover (på sommerdekk!) av Marthe Hogganvik. Det er vel unødvendig å si at praten gikk livlig ved bordene og at en stort takk gikk til våre fire etiopiske trossøstre som sørget for fulle terriner.

*Det fins intet jordisk slektskap,
ei sterkere livets bånd
som knytte kan hjerte til hjerte
beslektet i sjel og ånd,
som dette å eie tilsammen
en tro og en Frelser sann.
Som barn av den samme Fader
vi reiser til samme land.*

JRA

beskjedne kår. På samme måte som mange utenfor vår krets mener at eldre mennesker har utspilt sin rolle og nå skal leve beskjedent i en slags skyggenes verden, finner du lignende holdninger blant de troende. I den afrikanske kultur som jeg lærte så inngående å kjenne, er det andre holdninger. Når dagens ledere har nådd fram til sine konklusjoner i forskjellige saker, blir beslutningene forelagt de eldstes råd før den endelige beslutningen tas. Hele stammen forholder seg til de eldre på en måte som oppfyller budets påbud om å "hedre din far og mor". Kanskje ville afrikanerens måte å forholde seg til de eldre på med hell kunne kopieres i vår opplyste del av verden?

Advent Nytt hadde nylig en forside hvor det kunne skimtes bilder fra senioradventistenes sommerstevne på Hultafors i Sverige. Utsagnet var: "De er mange, men ufarlige". Jeg ønsker ikke å spekulere over hva bladets redaktør kan ha ment med de ordene. Utsagnet gjorde imidlertid et visst inntrykk på meg. Derfor disse linjer --

Den norske adventfamilien har medlemmer fra de forskjelligste samfunnsklasser og aldersgrupperinger. Og menigheten gir oss mange gleder. Vi gleder oss over de mange barna i barnesabbatsskolen. I årene som ligger foran oss kan disse som nå er små og unge komme til å spille en avgjørende rolle i menighetens liv.

Også foreldrene som kommer med barna til menighetens forskjellige møter gir oss varme og gode tanker. Det er godt når mor eller far kommer med barna til Guds hus. Da sørger de for at de små og de unge møter den positive innflytelse du finner i menigheten. Og de som vokser opp i vårt miljø får noe å bygge livet på. De kan oppleve at det er godt å være menneske. Livet har en mening. Det gir nemlig mening med livet når vi sammen med dem vi elsker søker selskap med Jesus.

Vi gleder oss også over våre mange eldre trossøsken. Vi har mange av dem. Nekrologene i Advent Nytt forteller ofte om slike avdøde som gjennom et langt liv levde i troskap mot adventsannheten og som fikk fortrøste seg på at det er trygt å være en kristen. Det er godt å høre Herren til.

Det er interessant å merke seg hvem som vant dem, som nå er eldre, for sannheten. Ofte finner vi i nekrologene at kjente predikanter fra svunne dager fikk lede den avdøde til Kristus og døpe dem. De fikk grundig undervisning i forbindelse med de "offentlige møtene". De ble opplært til å lære sin bibel å kjenne og oppmuntret til å ta Bibelen med til menighetens mange sammenkomster. Den årvisse møteserien bidrog til å styrke menighetens kunnskap om Guds Ord. Her er grunnlaget for at de mange eldre adventister har solide bibelkunnskaper og gjennom årene har vist stor troskap.

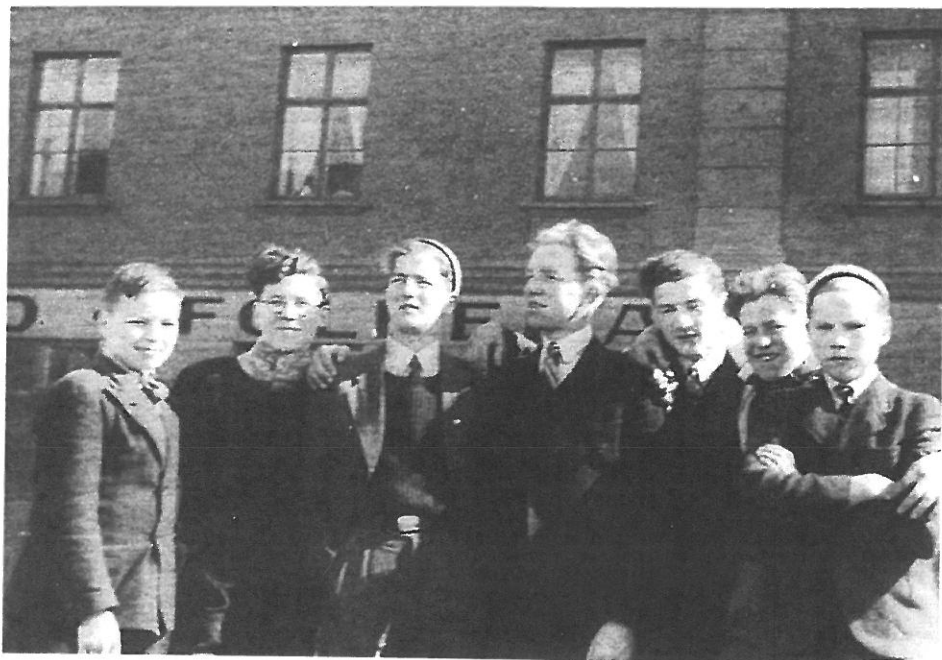
Vi er mange og vi er ikke farlige. Uttalelsen kan være en dekkende beskrivelse av den eldre delen av forsamlingen. Trofasthet er også et ord som kan beskrive de mange eldre. Eldre søsken kommer trofast til de mange møter så lenge beina holder. Trofasthet i gaver og tiende finner du også blant de eldre. Ofte dreier det seg

om enkens skjerv, for de eldre iblant oss er ofte ikke så rike på denne verdens gods. Mange av våre eldre nekter seg selv goder yngre mennesker ser på som en fødselsrett. Eldre vurderer ofte hvordan de skal fordele det som blir tilbake etter dem av økonomiske ressurser. Familien og barna får sin rettmessige del, men menigheten blir ikke glemt. Det vitner testamentariske gaver om. Vi har mange gavmilde og trofaste eldre søsken. Det betyr mye for Guds sak.

Sviktende grunnleggende kunnskap om Bibelens sannheter er farlig. Vi som er eldre bør selv fortsette bibelstudiet, ha Bibelen med oss og søke å inspirere yngre mennesker til å gjøre det samme. La oss være aktive i studiet av Guds Ord. Som eldre gjenkjenner vi som oftest bibeltekstene som leses høyt i forsamlingen. Likevel er det nødvendig at vi følger med i vår egen bibel når Ordet forkynnes og undervises.

Våre eldre er mange. De eldre er vanligvis ikke farlige. De er trofaste. Men hvis de eldre ikke blir sett og ikke blir hørt i våre forsamlinger, men bare blir tatt for gitt, kan dette utløse negative reaksjoner. Noen av de eldre blir mismodige og trekker seg tilbake. Det er viktig at de som nå bærer ansvar i menigheten prøver å vise oppmerksomhet og omsorg. Dette er aktiviteter som er direkte lønnsomme. Tradisjonelt er det den eldre del av forsamlingen som yter mest økonomisk. Dette kom fram ved de sommeraktivitetene vi hadde på TVS i min tid. Vi hadde stevner for unge og eldre, for middelaldrende, m.m. Jeg merket meg at det var en markant forskjell i størrelsen på de gavene som ble gitt til forskjellige formål. Det var den eldre gruppen som virkelig

Fortsettes på side 18

Bergens SDA ungdomslag besøkte Haugesund

Av Øivind Gjertsen

I mai måned 1943, midt under andre verdenskrig, besøkte Bergen SDA-ungdomslag Haugesund menighet. Vi hadde ansvar for gudstjeneste og ungdomslagsmøte. Initiativtager til turen var eieren av Kurbadet i Bergen, Einar Haugvik. Han kom opprinnelig fra Haugesund og satset mye på å få oss unge av gårde. Innlosjeringen var på massasjebenker på Kurbadet i Haugesund. Fritjof Åsheim og Gerhard Helgesen hadde ansvar for Haugesund Kurbad på den tiden. De viste oss stor gjestfrihet

Bildet viser fra venstre noen av guttene

i U-laget: Øivind Gjertsen, Erling Gunnar Olsen, Svein Fenes, Olav Høyven (ungdomslagets formann), Aksel Olavesen Knutsen, Per Fenæs og Egil Høyvik

Livet i ungdomslaget bar preg av samhold og forskjellige former for menighetsaktiviteter. De unge levde på mange måter i en beskyttet verden, preget av vennskap og menighetens gode innflytelse. Slik var det i Bergen og slik var det i mange andre menigheter. Vi ble tatt vare på og inkludert i menighetslivet. Dette ble en ballast for oss og hjalp oss til å sette riktig kurs for livsseilasen.

FANGET

Av Reidun Norleman Endresen

Helene gikk langsomt det siste stykket hjemover. Hun hadde tillatt seg å gå til butikken i dag, ikke kjøre, ellers kom hun seg aldri ut. Hun somlet litt på veien for riktig å trekke inn den friske luften, før hun måtte inn.

Å se huset gjorde henne alltid glad. Hvitt og staselig lå det der på toppen av bakken med grønne plener og sirlige blomsterbed og utsynet helt til havs. Helene og Ivar hadde aldri bodd i noe annet hus. De hadde bygget det for arven etter svigerfar, flyttet inn som nygifte og hatt et godt og langt liv der. Politikere og bedriftsledere hadde gått inn og ut, de hadde hatt store selskaper, og barna hadde etter tur invitert til russefrokost 17. mai. Fremdeles lå stuene velpolerte på rekke og rad, og hagen var like velstelt. Hun hadde råd til det. Fremdeles var utsikten like fantastisk. Men huset var ikke det samme lenger likevel, tenkte Helene da hun med et sukk satte nøkkelen i låsen.

Ikke før var hun kommet inn i hallen og så vidt fått hengt fra seg jakken, før hun hørte ham rope: "Helene, Helene!"

Ivar satt i godsstolen i biblioteket med telefonen og saftglasset på bordet ved siden av seg. Biblioteket var blitt allrom nå. Der levde de sitt liv, mens de andre stuene lå ryddige og ubrukte.

Han reiste seg langsomt opp da hun kom inn og fortsatte med bebreidelse i

stemmen: "Hvor har du vært? Jeg har ropt og ropt. Du må hjelpe meg!" Helene klapet ham beroligende på skulderen: "Jeg sa jo at jeg gikk i butikken. Har du glempt det? Jeg har ikke vært borte i mer enn en halv time!" "Jamen, du måtte jo hjelpe meg," jamret Ivar.

Da så hun at buksene hans var bak fram og forsto at han hadde vært på toilettet. Han tok alltid buksene helt av. Hvorfor forsto hun ikke. Og så snudde han den bak fram da den skulle på igjen og ble urolig da han forsto at han hadde fått det galt til. Med Helenes øvede hender ble det snart rettet på, og han var tilbake i godstolen.

Helene gikk for å sette varene på plass. Ivar så etter henne. Hun gikk så raskt og ledig. Slank og nett som hun var, kunne hun lyve minst ti år på alderen. Han hørte henne romstere i kjøkkenet. Men snart ville hun være tilbake for å ta ham ned trappen. Helene var så hissig på den trappen. Maste om den hver dag. Han måtte gå opp og ned minst ti ganger, helst flere ganger om dagen, hvis det ble som hun ville. Og det ble det som regel. "Du må øke blodsirkulasjonen, styrke musklene, holde leddene smidige!" Han visste det jo! Men hva hjalp det når beina liksom ikke ville lystre, når de var tunge som bly! Han kunne ikke forklare henne det. Det var bare sann. "Ellers blir du bare sittende

der i stolen," sa hun. Men det var jo akkurat det han ville, sitte i stolen. Da hadde han det godt og fredelig. Men det var visst ikke lov. Helene hadde vært en fantastisk kone, alltid snill og grei, men nå var hun begynt å mase, og han ble lei av det. I det siste var hun begynt riktig å herse med ham, slik hans mor hadde gjort av og til, og han likte det ikke. Av og til trodde han nesten hun var Mor, for det hendte tankene hans gikk i spinn, fløy til alle kanter, og han fant dem ikke igjen. Da ble han redd og usikker. Da måtte han rope på Helene.

Helene var ferdig på kjøkkenet og hørte ham rope. Nå ville han ha på TV, selv om det ikke var så mye å se på. Men snart lød det igjen: "Helene!" Brillene var borte, forlagt under avisen. Så var det et nytt toillettbesøk og siden en kaffekopp og et ferskt wienerbrød. Refrenget lød med jevne mellomrom hele dagen. Hun holdt på å bli gal av det! Ivar var aldri helt fornøyd uten at hun satt i stolen ved siden av

og gav ham all sin oppmerksomhet.

Dagene var ille nok. Men nå var det begynt med nettene også. Han vekket henne 2-3 ganger hver natt for å bli fulgt på toiletet. Hun hadde foreslått flere løsninger til ingen nytte.

Når hun ikke fikk sove om natten ble dagene enda verre å komme gjennom. Helenes tålmodighet ble satt på en hard prøve. Men hun hadde lovet seg selv at hun ikke skulle klage. De hadde hatt et langt og godt liv sammen, og han hadde alltid vært så snill. De hadde hatt de gode dagene, og nå var de onde dagene kommet. Nei, hun ville ikke kalle dem de onde dagene. Gud forby! Ivar var ikke ond! Han kunne ikke for at sykdom hadde innhentet ham.

Da Ivar endelig pensjonerte seg, var det så mye de ville gjøre. De hadde jo både tid og penger. Først og fremst skulle de reise, til Østen og Australia og besøke venner i USA. Planene var legio. De var friske og ungdommelige, alderen til tross,

og hørte til de ressurssterke pensjonistene. Ingen visste at Ivar gikk med en bombe, før den eksploderte -- en utvidelse på pulsåren som plutselig brast. Det var et mirakel at han overlevde den store operasjonen. De levde i ukevis mellom håp og fortvilelse, inntil det plutselig snudde seg, og faren var over. Men da han endelig kom hjem, var han ikke helt den samme lenger. Og det hadde langsomt forverret seg. Fra dag til dag var det ikke så lett å oppdage, men så hun et halvt eller ett år tilbake, var det ikke tvil.

De hadde aldri snakket om at noe slikt som dette kunne skje, at han eller hun kunne bli syk og hjelpeløs. Slik snakket man ikke om når man var frisk. Og hva hadde de egentlig tenkt om alderdommen, hvis de i det hele tatt hadde tenkt? At de skulle leve lenge, holde seg friske og til slutt sovne stille inn, mette av dage.

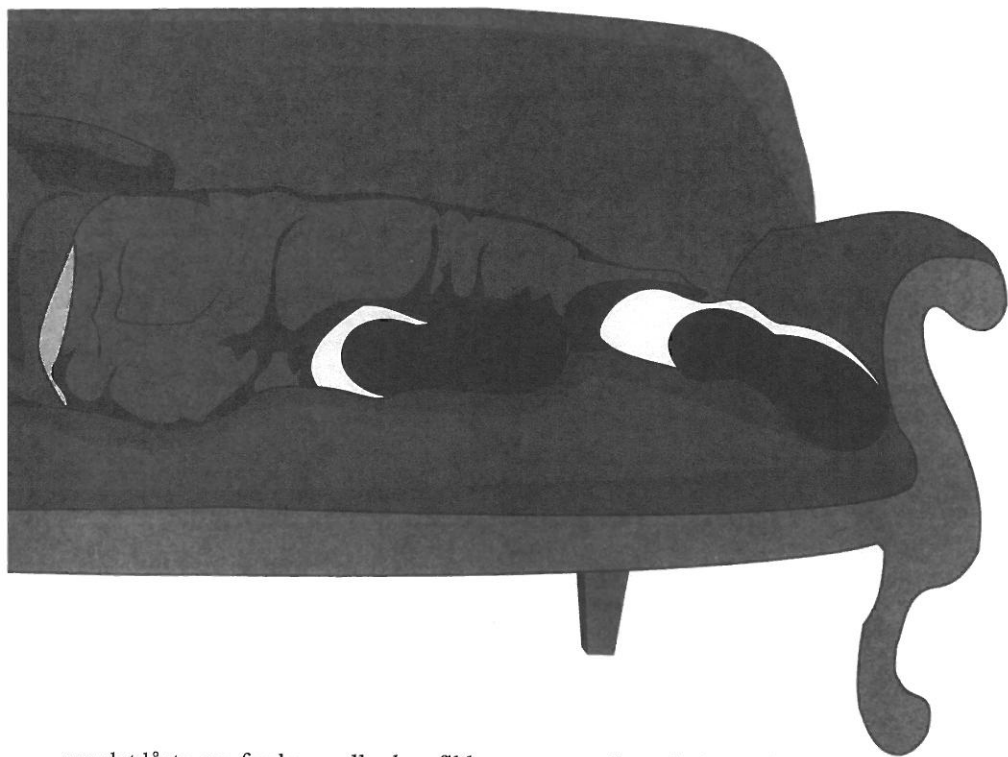
Helene så på Ivar der han satt i stolen, stiv og litt sammensunken -- så hans litt hjelpeløse ustøhet når han forsiktig reiste seg opp og gikk med litt slepende skritt over golvet. Han kunne greie mye selv når hun bare var til stede. Problemet var at han ikke ville ha andre til å være der eller hjelpe seg. Hun kunne betalt noen for å være der noen timer, så hun kunne komme seg ut og leve litt. Han kunne få korttidsopphold på sykehjem et par uker, så hun kunne få et pusterom. Men det ville han ikke høre snakk om. Det var så ulikt Ivar å være så hensynsløs. Han forsto sikkert ikke hvordan hun hadde det. Og hun hadde ikke samvittighet til å sette seg opp mot ham. Det hadde hun egentlig aldri gjort. Venninnene hennes sa hun var dum som slet seg ut på den måten. Men Ivar var ikke deres mann. Han var hennes mann.

For å klare dagene måtte hun tvinge seg

til å tenke tilbake på hvem Ivar hadde vært, hvem Ivar virkelig var. Hun så ham for seg i hans velmaktsdager som direktør for bedriften, høyreist og rank med den skarpskårne profilen og det tykke, bølgete håret. Dyktig hadde han vært, med en egen evne til å få sine arbeidere med seg. Og veltalende -- tok gjerne en tale på sparket både i inn- og utland, vant gjerne venner og samarbeidspartnere, og bedriften blomstret. Han hadde aldri trengt noen til å holde seg i hånden. Han hadde vært hennes store kjærlighet, hennes velgjører og beskytter. Nå var han på en måte blitt hennes barn . . .

Hun kunne ikke tro han at var begynt å bli senil dement. Det var sant at hukommelsen sviktet av og til. Men han kunne fremdeles spøke på sin lune, humoristiske måte og ha glimtet i øyet. Likevel var det helt selvfølgelig, dagligdagse ting han ikke kunne, ville eller turde gjøre. Som

om det låste seg for ham, eller han fikk en fiks ide.

Helene prøvde å forstå, prøvde å bruke sin sunne fornuft til å forklare eller bortforklare hans reaksjoner. Men hun var hverken medisiner, geriater, eller psykiater, bare en trofast hustru som gav alt hun hadde. Hadde hun bare fått et pusterom av og til, en formiddag eller en kveld hun kunne gå ut uten den vonde samvittigheten og mobiltelefonen på vakt i vesken! Hun skulle så gjerne ta opp vevkurset igjen, en formiddag i uken. Kanskje hun skulle gjøre seg sterk og hard og bare si at hun gikk? Tanken hadde vært der en stund. Den modnet langsomt i henne. Gjorde hun ikke noe nå, ville hun forkomme. Slik følte hun det. For de var begge fanger, fanget i hans sykdom.

Den eneste følelse av virkelig frihet hun syntes hun hadde, var å gå ut på altanen i 2.etasje, vende blikket utover det uendeli-

ge, glitrende havet, helst mot solnedgang, strekke hendene mot himmelen og bare puste, puste. Og be: "Herre, gi meg styrke!"

Men tankene plaget henne. Følte han seg like fanget som henne? Kanskje mer? Hun visste ikke. De snakket ikke om det. Det var for vondt å sette ord på slike følelser. Det eneste de kunne gjøre, var å ta en dag om gangen.

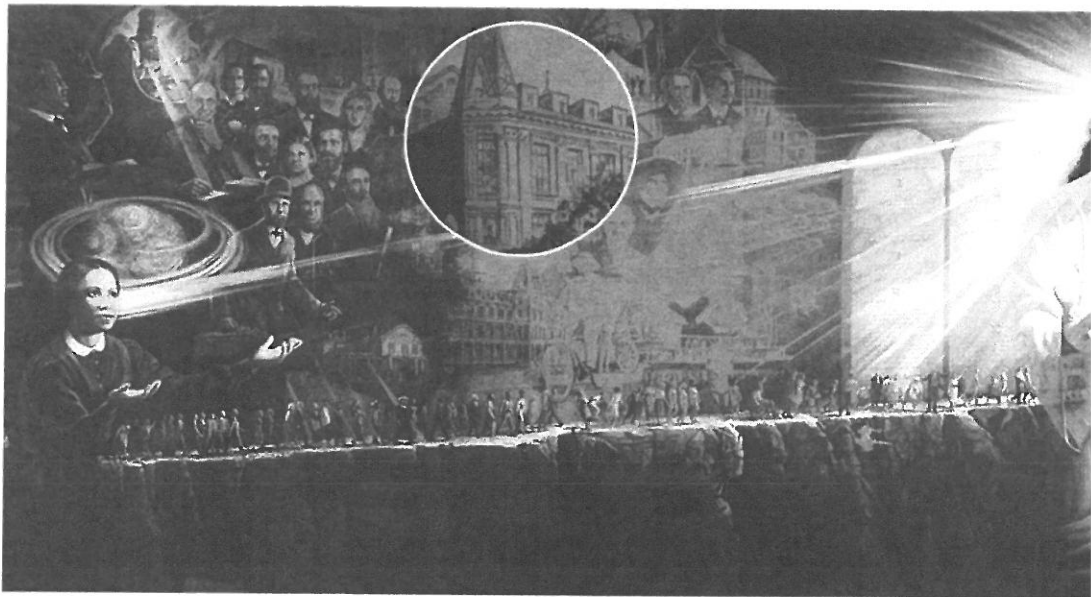
Mens Helene stod der med hav og himmel og sin lille porsjon av frihet, var det et svakt minne av et vers som streifet tankene hennes:

Frihetens klokker en gang skal ringe,
båndene løsne, bør løftes av.
Fri som en fugl på hvilende vinge,
seiler jeg ut over evighets hav . . .

Ville det være for ham eller henne?
Hun visste ikke.

FRA VÅR HISTORIE Vår adventshistoriker Terje Johannessen skriver:

Veggmaleriet i Silver

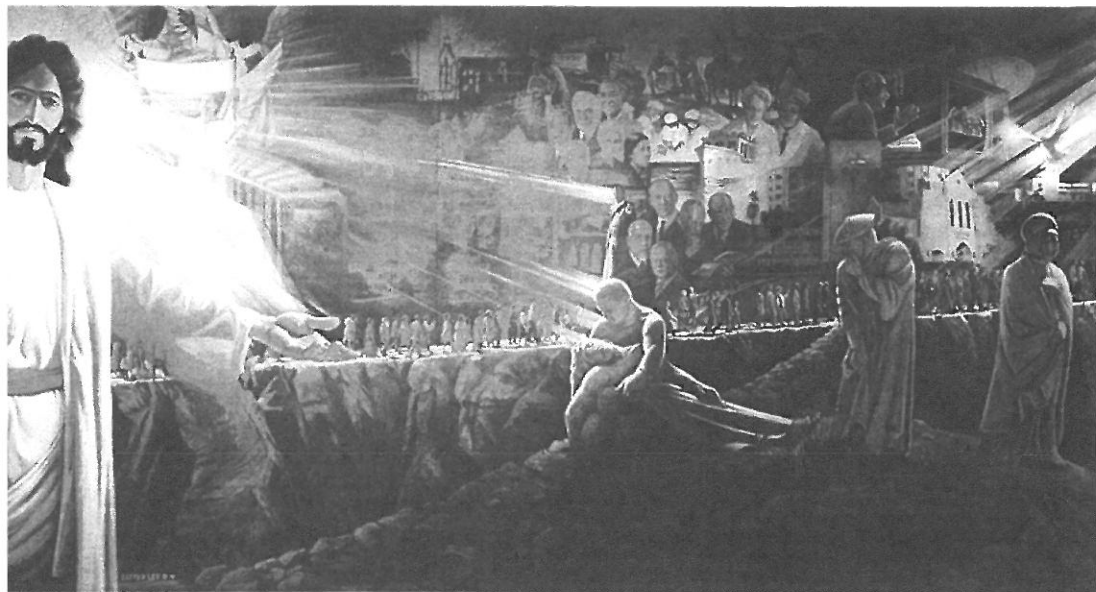
Ellen G. Harmons første syn fikk både symbolsk og virkelig betydning for mange mennesker i hennes egen samtid, men det stoppet ikke der. Dette har fortsatt helt opp til vår egen tid. Symbolikken i dette faktum er kommet konkret til uttrykk i et stort veggmaleri på 9 x 2,5 m. som dekker hele vestveggen i resepsjonen på Ellen G. White Estate ved Syvendedags Adventistsamfunnets hovedkvarter i Silver Spring, Maryland. Historien bak dette store maleriet er følgende:

I 1980 engasjerte Ellen G. White Estate den anerkjente SDA-maleren Elfred Lee til å male et bilde basert på Ellen G. Whites første syn. Det ble avduket 22. oktober 1991, og er antagelig det største maleriet i sitt slag innen SDA-verdenen.

I maleriets verden står Jesus med sine armer utstrakt, og i forgrunnen er det en smal, stenete sti som fører opp til det nye Jerusalem. Stien strekker seg fra bildets nedre venstre kant, går så skrått oppover hele maleriet for til slutt å ende i bildets øvre høyre kant. På denne stien går det en lang rekke mennesker av alle raser og folkeslag på vei til den hellige stad. I bakgrunnen, bak Jesus som står og våker over sine barns pilegrimsvandring, finner vi mange elementer fra adventshistorien.

Mest sentralt, like bak Jesu skikkelse, står tavlene med de ti bud, de tre englene fra Åpenbaringsens 14. kapittel og selve Bibelen. Ellers er hele bakgrunnen dekket av personer, institusjoner og hendelser som står sentralt i SDA -historien, som er

Spring, Maryland, USA

kronjuveler, arvesølv eller har annen affeksjonsverdi. Bakgrunnen består av i alt 85 elementer, og er tematisk delt opp i tre seksjoner. Venstre del tar for seg adventbevegelsens begynnelse og dens historie utover 1800-tallet.

Interessant for oss nordmenn er det at som element nr. 27 øverst til venstre (forstørret i sirkelen) finner vi hjørnebygningen i Akersgata 74, beskrevet slik: "Det eldste syvendedags adventistforlag utenfor De forente stater ble opprettet i Kristiania (nå Oslo) i Norge." Da Ellen G. White besøkte anlegget i 1885, bemerket hun at hun flere år tidligere hadde sett pressene i et syn. Midtseksjonen er allerede beskrevet. Motivene på den høyre seksjonen er fra det 20. århundre.

Ved å plassere Jesus i sentrum uttrykker kunstneren det som er hele adventismens grunnvoll og sentrale tema: Jesus er menneskets venn. Han våker over pilegrimsvandringen til sitt folk. Med ustrakte armer innbyr han alle til å ta imot hans rettferdighet. Jesus selv er det levende Ord, det eneste middel til frelse. Jesus som bildets sentrum skal også representere troen på at hver eneste av Adventistsamfunnets doktriner har Jesus som sentrum.

Måtte Akersgata 74 også i fremtiden fortsatt få lov til å representere sin del av dette, i fred for religiøse kulturvandaler og andre misforståtte fremskrittjegerere. Det er mitt høyeste ønske.

*Amerikanske
forskningsrapporter
viser:*

KIRKEGJENGERE

HAR

BEDRE HELSE

Legene Jeffrey Levin (Eastern Virginia Medical School, Norfolk) og David Larson (National Institute for Healthcare Research) har funnet fram til mer enn 200 vitenskapelige undersøkelser som fokuserer på religionens innvirkning på folks helse. De fleste av disse undersøkelsene inneholder beviser for at religion er godt for helsa.

Blodtrykket

I det materialet de to forskerne har funnet i den medisinske litteraturen, går det blant annet fram at en 30 år lang undersøkelse av folks blodtrykk viste at de som jevnlig går i kirken har et lavere trykk enn de som ikke gjør det. Da har man også tatt i betraktning røyking og andre risikofaktorer. Det fremgår av materialet at en av de viktigste forutsetningene for å overleve en hjerteoperasjon er avhengig av i hvilken grad pasienten føler trøst og styrke i religiøs tro. Av undersøkelsen som ble foretatt blant 232 hjertepasienter ved

Dartmouth-Hitchcock medisinske senter, går det fram at ikke-troende hadde tre ganger så stor dødelighet som troende.

Andre undersøkelser viser at kirkegjengere har halvparten så stor risiko for å dø av hjerte-karsykdommer i forhold til de som ikke går jevnlig i kirken.

Bønn

Bønn for syke omtales også. Forsker Herbert Benson ved Harvard mener at bønn påvirker kroppens stresshormoner, noe som fører til lavere blodtrykk, mer avslappet hjerterytme og pust ved siden av andre fordeler. Nyere forskning viser også at stresshormonene har innvirkning på kroppens immunforsvar.

Benson som har skrevet flere bøker om temaet helse og tro, er opptatt av den såkalte placebo-effekten, det vil si at mennesker opplever bedring selv om de får narre-medisin. Likevel tror han at effektene ved religiøs tro er større enn placebo-effekten:

TANKE FOR I DAG

En dreng blev af sin mor sendt hen til bageren på hjørnet for at købe brød.

Der gik megen lang tid, før han vendte tilbage. Da han endelig kom, sagde hans ængstelige mor: "Hvor har du været? Jeg har været så bekymret for dig." "Jo," sagde han, "der var en lille dreng, hvis cykel var gået i stykker, så jeg standsede for at hjælpe ham." "Jeg vidste ikke, at du kunne reparere cykler," sagde hans mor lidt stolt.

"Det kan jeg heller ikke," sagde han, "jeg stod bare og græd sammen med ham."

Hvis andre er glade, så vær glade sammen med dem, og er de bedrøvede, da del deres sorger med dem.

Paulus siger: "Glæd jer med de glade, græd med de grædende." Rom, 12,15

-- Tro i den medisinske behandlingen er fantastisk terapeutisk vellykket i behandling av mellom 60 og 90 prosent av de mest vanlige medisinske problemene. Men dersom man i tillegg tror på en usynlig og ufeilbarlig kraft som bærer i seg en helbredende styrke, ja, da er det virkelig en livskraftig tro, skriver Benson.

Det er også gjort forsøk med bønn for syke uten at de syke vet det. På en avdeling på et sykehus i San Francisco ble halvparten av pasientene bedt for uten at de visste om det, for å utelukke placeboeffekten. Resultatene viste at for dem som ikke ble bedt for var behovet for antibio-

tika fem ganger så høyt som i den andre gruppen. Dessuten var sjansen for komplikasjoner tre ganger så høy.

Syv av ti

I en spørreundersøkelse som Yankelovic Partners har gjort for "Time" viser 73 prosent av de spurte at de tror på helbredelse ved bønn. 82 prosent tror at kraften i den personlige bønnen kan lege sykdommer, mens 77 prosent tror at Gud griper inn for å helbrede mennesker som er alvorlig syke.

(Kilde: Dagen)

EN GJENSYNSFEST

Av Sigrid Wollan

"Onsrud"! For mange av de eldre adventister i Norge har dette navnet en spesiell klang. Det vekker minner fra ungdomstiden med spennende dager og lyse fremtidsdrømmer.

Tirsdag 24. september var vi en liten flokk "gamle Onsrudbønder" fra krigsårene som møttes i Mosserød Adventkirke i Sandefjord. Det var en stor opplevelse å se igjen gamle venner og klassekamerater. Hjertene banket nok litt kraftigere enn vanlig ved gleden og spenningen over å møtes ennå en gang.

Det var pastor Thoralf Fønnebø som var drivkraften og som sammen med Ernst Tafjord og andre fikk i stand dette treffet. Det lå mye strev, svette og telefonsamtaler bak før alt ble til virkelighet. Alle vi som møttes der satte stor pris på det som var gjort og ønsker å takke for den omtanke og kjærlighet som ble vist oss.

Noen av oss kom med tog, buss og drosje. Utenfor kirken ble flere grupper stående og prate sammen en god stund. Det var varm glede, omfavnelser og rørende øyeblikk. Pastor Fønnebø fikk erfare at det er vanskelig å få "barna" i hus når de har det festlig ute sammen med venner.

Men kl. 11 var vi samlet inne i kirken og et rikholdig program fikk begynne. Etter at pastor Fønnebø hadde ønsket oss varmt velkommen, ledet Birger Melsæther oss i en herlig allsangstund. Vi oppfrisket mange kjære sanger som vi mintes fra fredagskveldene på Onsrud. Åpnings sangen nr. 762 fra den gamle Salmer og Lovsange: "Hvorsomhelst med Jesus trygt jeg vandrer frem," uttrykte hva vi alle følte. Fra Onsrud for mange år siden har våre veier vært spredt over mange og lange avstander og gitt oss både gode og såre erfaringer. "Hele veien går han med meg", nr. 571, var også ord vi alle sang av oppriktig hjerte. Det gjorde godt med de kjære sangene fra ungdomstiden.

Pastor Fønnebø lest Guds Ord og ledet våre tanker til Guds godhet, trofasthet og nåde gjennom alle årene som er gått, og minnet oss om løftene som står fast som fjell. Håpet for fremtiden er uforandret. Vi

er i dag nærmere den store dagen da vårt håp blir oppfylt og vi får møte vår Far og Frelser som vi har lengtet etter.

Pastor Alf Ulland og sykepleier Aslaug Salvesen Knutsen kåserte om hvordan det hadde vært å komme til Onsrud første gang og hva skolen hadde vært for dem. Aslaug leste også et gripende dikt om sorgen og smertene det kan føre til når en viser ryggen til Guds kjærlighet i ungdomstiden og går sine egne veier. Elna Utaker Lie hadde lest dette diktet ved et ungdomsmøte på Onsrud første gang hun hørte det. Det var også flere andre som sa noen ord om hva skolen hadde betydd for dem. Hvis alle hadde fått slippe til med å fortelle hva skolen hadde betydd for dem, måtte vi nok ha ha hatt flere dager sammen.

Vi var 39 personer som gledet oss over samværet. Ernst Tafjord var den av oss som hadde vært lengst på Onsrud. I nærmere 11 år var han der, både for å studere og for å arbeide, og skolen var et virkelig hjem for ham. Mellom taler og

innlegg gledet Birger Melsæther oss med sin vakre solosang og Sverre Valen gav oss levende og fyldig musikk til alle sanger. Det er en velsignelse å få lytte til slik sang og musikk.

Da programmet i kirken var slutt, samlet vi oss i underetasjen hvor vi fikk servert en førsteklases middag. Marthe Hogganvik sørget for at det var rikelig med god mat og dessert til alle. Elever fra menighetsskolen hjalp til med serveringen. Det var flinke, oppmerksomme og høflige ungdommer. Da middagen var over ble det tid til mer samtale og oppfrisking av gamle minner.

Så ledet Sverre Valen oss til den nybygde menighetsskolen. Menigheten har tatt et kjempeløft og fortjener stor ros for den imponerende innsats som er gjort og gjøres. Ennå er det mye igjen før alt er helt ferdig, men skolen er allerede i bruk og det er en virkelig flott bygning.

Etter å ha sett og beundret menighetsskolen gikk turen videre opp til

Mokollen hvor vi hadde en ypperlig utsikt over hele Sandefjord. Fordi været var så varmt og strålende, kunne vi se klart helt til Færder fyr. Sverre Valen ledet oss hele veien og forklarte om menighetens fortsatte planer for skolen og områdene de har til rådighet.

Men timene flyr fort og avskjedstiden nærmet seg altfor snart. Da vi var samlet i kirkens underetasje igjen etter utflukten, fikk vi servering på nytt. Marthe Hogganvik hadde omsorg for oss, og vi fikk deilige rundstykker med ost og gode ting med varme og kalde drikker. Praten gikk livlig hele tiden mens vi spiste.

Men nå var oppbruddets time kommet. Mange av oss hadde flere timers reise foran seg før vi var hjemme. Det var vemodig å si farvel til hverandre etter en slik enestående sammenkomst. Men vi kunne med smil si på gjensyn til hverandre, for vi vet at "Herrens folk ei noensinne møtes skal for siste gang. Må til avskjed tårer rinne, dette ord har liflig klang." (Nr. 507 i Salmer og Lovsanger).

Vi er mange, og vi er farlige

Fortsatt fra side 6

gav, ikke fordi de hadde mere penger, men av andre grunner. Det kunne vært interessant å analysere den adventistiske populasjon i Norge og prøve å finne aldersgrupperingene, inntekten samfunnet har fra disse gruppene og andre forhold av betydning for menigheten. Gaver og tiende -- får vi nedgang i framtiden og i tilfelle hvorfor? Hva kan vi som et samfunn gjøre for å fostre tillit og trofasthet i menigheten? Hvordan påvirkes vi av det vi opplever i samfunn med hverandre.

Dagens eldre adventister er mange,

og de er trofaste. La oss som eldre fortsette å leve slik vi lærte det i oppveksten i menigheten. Den gang mor eller far gav oss gaver som skulle videreformidles gjennom barnesabbatskolen og menigheten til sultende og lidende medmennesker. Jeg husker veldig godt hvordan jeg og min søster hver sabbatsmorgen ble utrustet med penger pakket inn i et papirstykke. Så vandret vi glade av sted til sabbatskolen. Vi følte at vi hadde en del i Jesu virke for våre medmennesker. Vi lærte å ta ansvar for andre. I barneårene lærte vi også om tienden.

Jeg husker levende den dag i dag, selv om det er et helt liv siden jeg opplevde det: Min venn Erling Olsen hadde fått jobb som løpegutt og hadde fått sin første lønn. Erling kalte sjefen for Prinsipalen, et merkelig fremmedord. "Prinsipalen", det var et ord som gjorde inntrykk. Men det som jeg i alle år siden husket var hvordan Erling administrerte sin lønn. Han skilte mellom de penger han skulle bruke til forskjellige formål, og Herrens penger: tienden. Den var lagt til side i en egen boks. Erling hadde lært dette av sine gudelige foreldre, og slik ble det i hans liv. Han hadde fått en ballast i hjemmet som ble med ham gjennom hele livet. "Stor arv det er for mannen av godfolk vera fødd."

Den innsats, hengivenhet og trofasthet som de eldre har vist og viser sin kjære menighet i tiende og gaver, villighet til å påta seg tillitsverv så langt kreftene rekker, føle ansvar for kirkebygningen og vilje til å stille opp til frivillig innsats, burde være et eksempel for yngre generasjoner. Trekker de eldre seg vekk som et resultat av de yngres holdninger, kan mye gå i stå. Derfor er det farlig å ignorere de eldre, men de eldre er ikke farlige.

Han har gått mange skritt for andre

Av Øivind Gjertsen

Rasmus Marthin Olsen fylte tidligere i sommer 101 år. Han har i noen år bodd på Adventkirkens Eldresenter, Nordås, Bergen. Rasmus Olsen er et interessant menneske, et eksempel for oss andre. Da jeg var gutt var han vår juniorleder og far til mine venner Ruth og Erling Olsen.

Rasmus Olsen var i mange år en av de betydelige personlighetene som bar ansvar for menigheten i Bergen. Han var som nevnt vår dyktige juniorleder, men også sabbatskolelærer, formann for sabbatsskolen, menighetstjener og forstander. I yrkeslivet var han drosjersjåfør og senere elektrisk montør. Han nøt meget stor tillit hos sine arbeidsgivere og var en betrodd medarbeider.

Hans bibelkunnskaper er helt uvanlige. Den som nå underviser i sabbatsskolen på Nordås får eleven Rasmus Olsen, som ordrett siterer Den Hellige Skrift trass i at han nå lenge har vært fullstendig blind. Hans gode hukommelse og mange års tidligere skriftstudium står ham bi.

Rasmus Olsen har gjort svært mye for sine medmennesker og har gått mange,

mange skritt for andre, sier de som kjenner ham. Gyda og Rasmus fikk feire gullbryllup. Så døde hustruen. De hadde to barn, som også er gått bort. Begge barna var aktive i menigheten, sønnen som misjonær gjennom mange år i Afrika og senere som pastor og leder i den norske adventistmenigheten.

Gjennom mange år holdt sønnen god kontakt med sin far. Hver fredag kveld til et bestemt tidspunkt ringte han til sin far. I dag er det sønnens enke, Margit, som fortsetter denne gode tradisjon. Barnebarna gjør det samme.

Jeg forbinder Rasmus Olsens navn med mange strofer fra våre gamle adventsangere: "Vær trofast min broder, snart kommer Guds Sønn", "Gjennom verdens tåredal og mørke", "Støt i basunen", m.fl.

Han er et levende vitne om trofasthet, gavmildhet til Guds sak, det intime Kristusforhold.

Ja, vi kunne fortsette å nevne de mange ting som karakteriserer ham. Det skal vi ikke gjøre, men ønsker ham alle gode ting i hans livsaften.

DERES KLIPPE ER

Det er ikke noe overmot i disse ordene. Selv fiendens dom i denne saken er at deres "klippe", deres eget forsvar og holdgrunn holder langt fra mål med Israels klippe. Det innrømmer de selv. Disse ordene er en del av den avskjedstale Moses holdt for Israels barn. Han hadde vært deres leder og lærer gjennom 40 år. All undervisning og velsignelse som folket hadde mottatt fra himmelen var blitt formidlet gjennom ham.

Nå var den gamle mannen ved å forlate dem. Han hadde ført dem til grensen til det forjettede land. Alle de som ved utgangen av Egypt var mer enn 20 år, var døde i ørkenen, med unntak av Josva og Kaleb. Så holder han sin siste tale til folket. Dersom dere ikke har lest denne talen, så gjør det i dag. Det er en av de beste taler som noen gang er blitt skrevet ned. Hans kraft hadde ikke forlatt ham. Moses har ennå mye igjen av spenstigheten i sitt sinn og i sin kropp, den han hadde vunnet ved sitt aktive liv som hyrde. Hans tale har ikke noe "gammelmodig" eller tegn på tretthet over seg. Vel er hans hår hvitt der det henger ned over skuldrene. Jeg ser for meg hans ærverdige skjegg som dekker brystet. Midt i talen sier han: "Deres klippe er ikke som vår, det kan våre fiender dømmes om."

Alle som har bygget på annen grunn enn den vi kan finne i Kristus Jesus, må før eller senere i livet innrømme at de har bygget på sviktende forutsetninger -- hvor meget de enn måtte ha argumentert for sitt valg. De har ikke feste for sin fred, for sin lykke og fremtid, noe menneskene bare finner i klippen Herren Jesus Kristus.

La oss betrakte mennesker som ikke har et forhold til Gud i tankene sine. Vi vet at ateistene ikke tror på noen Gud. De benekter at det er noen Gud i tilværelsen. Dette er deres tanker om Gud. Det må gi oss rett til å si at "deres klippe er ikke som vår". Hva har slike mennesker å se fram til? Hva har de å glede seg til? Intet! Livet er mørkt. Det er midlertidig og kort. Intet håp lyser over sorger og skuffelser. Ærgjerrige mål kan nok nåes, men ingen mål er i sikte, ut over de begrensede mål mennesket setter for seg selv. Gudsfornekteren har ingen Gud å kalle på til trøst for seg selv og barna. Om et barn kommer galt av sted i verdens kav, eller når det går sterkt utfor bakke på lastens vei, har ateisten ingen gud å kalle på. Han har ikke noe håp om hjelp. Nei, "deres klippe er ikke som vår klippe". Han har kanskje en datter som lider i feberhete til livet ebber ut. Tro mot sitt livssyn har han

R IKKE SOM VÅR

(5. Mos. 32,31)

aldri talt til henne om Guds frelse og kjærlighet, for han benekter Guds eksistens. Hvilket håp har denne far når han ser ned i hennes mørke kammer? Ved tapet av sitt barn er hans hjerte knust.

Hvorfor utsetter de seg for denne uhyggelige smerte? "Fordi deres klippe er ikke som vår klippe."

For en del år siden hadde man en sammenkomst i Frankrike hvor hensikten var å få landets innbyggere til å benekte Guds eksistens. De brente sine bibler og mennesket ble satt ned på dyrenes nivå. Hva ble resultatet? Ikke lenge etter ble landet oversvømmet av et blodbad. Og det samme ville utvilsomt skje her hvis vi forkastet Bibelen og jagde alle forkynnere på dør.

En annen gruppe kalles deister. De tror ikke på noen åpenbaring eller inn gripen av Gud. Han har satt tingene inn i tilværelsen og så overlatt skaperverket til seg selv. Derfor tror de ikke på Jesus Kristus som Guddommens største åpenbaring for menneskene. Deisten tror ikke at det nytter å be, for hans gud lar alle ting skje etter naturens tilfeldige luner. Begynnelsen er en personlig guddom. Det er alt. Det er åpenbart at "deres klippe er ikke som vår klippe".

En annen gruppe kaller seg panteister.

De tror at Gud er i alle ting -- i luften, i vannet, i solen, i stjernene, i regnet, i trærne, han er i alle ting. Han er også i alle menneskene. Det er forskjell på å se Guds spor i alle ting og å se Gud som om han er i alle ting.

Av gruppene jeg har nevnt er det forstandig å merke seg at når det røyner som verst i livet og man behøver en personlig Gud, er det panteistene som først og lettest går til kristne som tror på en levende Gud som hjelper dem som søker Ham. Men det er ingen tvil, i panteistenes leir er "deres klippe ikke som vår klippe". Sir Isac Newton var i samtale med en panteist og søkte å få ham bort fra hans løganktige lære og bli kristen, men alt var forgjeves. Så meldte nødens time seg for denne mannen. Han ropte til Newtons Gud. Hvorfor roper de ikke til sin egen Gud når det gjelder? Nei, fordi "deres klippe er ikke som vår klippe."

Vi vet at ateisten ikke tror på noen Gud. Han benekter Guds tilværelse. Kan jeg da ikke med full rett si at: "deres klippe er ikke som vår klippe"? For den troende kristne er livet bygget på at Gud eksisterer og Han har et fortrolig forhold til dem som søker Ham. Han er ikke i tingene, som panteistene hevder, men alt vitner om Ham. Han er først av alt kjærlighet,

dvs han er dypt opptatt med skapningenes beste.

Vi må også nevne en annen gruppe: Fritenkerne. Jeg kan av hele mitt hjerte si at "deres klippe er ikke som vår klippe". En fritenker er en som ikke tror at Bibelen er inspirert av Guds Ånd. Han ser med kritikk på Guds Ord og har sin egen mening om hva Gud mener, tror ikke Hans tydelige tale. Det er mange av dem, og de blir gjerne fornærmet hvis du kaller dem fritenkere. Men, enhver som ikke tror at Bibelen er innblest av Gud, er en fritenker. Du blir kanskje overrasket når jeg sier at mange av dem finnes i kirkene. Noen har også krøpet opp på talerstolene. De liker ikke å bli omtalt som fritenkere, men alle de som ikke tror på Bibelens inspirasjon og ikke innrømmer og retter seg etter det som finnes mellom Bibelens to permer, er fritenkere. Der Bibelen sier én ting og mennesket sier en annen ting, roser vedkommende seg ofte av sine frie tanker. Når Bibelen sier: "Tro på den Herre Jesus Kristus, så skal du bli frelst," er dette sannheten. Det nytter ikke å si: "Jeg føler meg ikke som en synder." Vår synd kalte Jesus ned fra himmelen: "For så høyt har Gud elsket verden at han gav sin sønn, den enbårne, for at hver den som tror på Ham ikke skal gå forta, men ha evig liv."

Det nytter ikke å se bort fra dette, eller komme med innvendinger, som jeg hørte i programmet "På Kirkebakken" forleden søndag. Hva som helst vi legger noe annet i enn Bibelens ord om tingene, innebærer at man er en fritenker. Selv Paven er en fritenker. Våre forfedres Bibel er sann. Det som holdt for generasjoner før oss, holder også mål i dag. I sine fortolkninger hvor Bibelens ord blir endevendt kaller noen seg ikke fritenkere, men liberale. En

sak er sikker: "Deres klippe er ikke som vår klippe".

Hvordan behandler vi denne klippen? Luk. 20,18. (1930 oversettelsen.) Jeg ser for meg et menneske som har tatt sin tilflukt til denne klippen og har falt på den -- og sammenlikner teksten med beretningen i Dan. 2: Men på den tid da disse kongene rår, skal himmelens Gud opprette et rike som aldri i evighet går til grunne. Det rike skal ikke gå over til noe annet folk. Det skal knuse og gjøre ende på alle de andre rikene, men selv skal det bestå i evighet. Du så jo at en stein ble revet løs fra fjellet, men ikke av menneskehender, og den knuste jernet og leiren, kobberet, sølvet og gullet. Den store Gud har nå kunngjort kongen det som heretter skal skje. Drømmen er sann og tydingen er pålitelig.

Det er ikke farlig å falle på klippen, men klippen vil gjøre ende på alt det som mennesker i dårskap har oversett -- Jesus, den faste og sikre klippe.

SVENSK SENIORLEJR

I dagene 5.-12. august var tredive svenske syvende dags adventist-seniorer samlet på deres feriested "Trostebacken", der ligger i et smukt bjerglandskap, 80 km vest for byen Östersund, ikke så langt fra den norske grænse, på høyde med Trondheim.

Denne institusjon "Trostebacken" ejes af en kreds af svenske sda-er og består af hytter, der samler sig om et større hus, der rummer mødesal, kjøkken og spisestue.

Ved den vellykkede sammenkomst medvirkede blandt andre ægteparrene Britta og Sven Karlsson og Eunice og Paul Sundquist.

Hans Jørgen Schantz

TANKER OM HÅB

Jonathan Gallagher, der tidligere har været præst i England, og nu repræsenterer Syvende Dags Adventisterne ved FN, har skrevet sabbatsskolelektierne for 4. kvartal 2002. Han har også skrevet en sideløbende bog, "Living the Hope" i den forekommer fra kendte personer følgende udtalelser om håb og dets grundlag:

"Et menneskes visdom belyses af dets håb."

Ralph Waldo Emerson

"Store håb skaber store personligheder."

Thomas Fuller

"Håb er en vågnende drøm."

Aristotle

"Den ulykkelige eneste medicin er håb."

William Shakespeare

"Herre frels os fra et håbets træ, der ikke kan blomstre."

Mark Twain

"Håb er en tro, som rækker sin hånd ud i mørket."

George Iles

"Hvis du virkelig mistede håbet, var du ikke i stand til at fortælle det."

Erik Bentley

"Tager du håbet fra et menneske, gør du det til et rovdyr."

Quida

"Håbet opgiver ikke dig, men du opgiver håbet."

George Weinberg

"Tålmodighed i håbet er et tændt lys."

Tertullian

"Håb er den fattiges brød."

Gary Herbert

"Håb er det ord, som Gud har skrevet over hvert menneskes øjebryn."

Victor Hugo

"Alt, som bliver gjort i verden, sker i håb."

Martin Luther

"Den søjle, som bærer verden, er håb."

Pliny

"Fremtiden er lige så lys som Guds løfter."

Adoniram Judson

"Håbet er klarest, når frygten driver det frem."

Walter Scott

Oversat fra engelsk af Hans Jørgen Schantz.

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbejderes Pensjonistforening

Redaktør: Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsøns gt. 20B. 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:
Hans Jørgen Schantz
Guldagervej 149, 4640 Fakse
Telefon 56 76 10 07

Ekspedition og kasserer i Danmark:
Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3.mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

SDA-arbejderes pensjonistforening i Norge
Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Kåre Kaspersen
Heia, 1890 Rakkestad. Tlf.: 69 22 34 22

Sekretær: Jakob Rask Arnesen
Larsbråtvn. 139, 0674 Oslo. Tlf.: 22 32 44 09

Kasserer: Edith Nordvåg
Furubergvn. 111B, 2315 Hamar. Tlf.: 62 52 55 96

Postgirokonto: 0530 2085678

B-blad

Eventuell retur sendes til:

AKTIV PENSJONSTID

v/Tor Lisle

John G. Mattesons vei 11

0687 Oslo

Tlf. 22 28 97 94

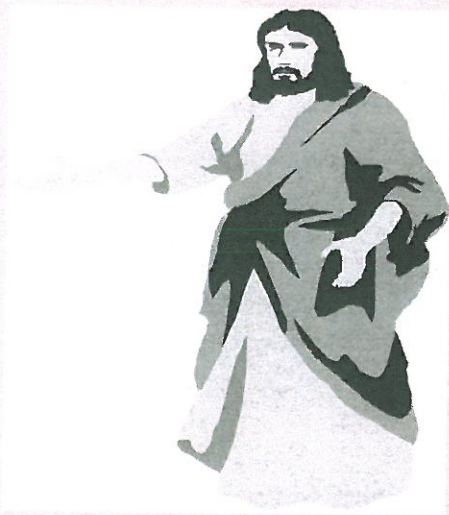
Jesus

Ditt navn kan dempe sorgen,
kan gi meg fred i sinn.
I dag, er ei i morgen,
-- i dag, er timen min.

Ditt Ord gir lys i mørke,
er lykten for min fot.
Ditt navn gir liv i tørke.
Det skaper vekst og mot.

Din kraft gir jorden grøde,
gir saft til treets topp.
Din røst kan vekke døde
og byde dem: Stå opp!

Ditt blod som rant på korset,
din kjærlighet så stor,
har allerede trosset
den ondes makt på jord.

Takk Jesus, for din renhet
som renser syndig kjød.
Ha takk for gledens sannhet
at Du Er Livets Brød.

Ha takk at du er ilden
som tenner sjelens brann.
Ja, du er selve Kilden
i evighetens land.

Hagny Guleng Rodal